

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **P. W.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 stycznia 2020 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2019 r., V KO 80/19,

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania – w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt XVI K (...)

– wobec jego oczywistej bezzasadności,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

P. W. złożył w Sądzie Najwyższym wniosek o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt XVI K (...), którym to wyrokiem został on uznany za winnego popełnienia zbrodni z art. 148 § 1 k.k. i za to skazany na karę 25 lat pozbawienia wolności.

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2019 r., V KO 80/19, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia powyższego wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

W terminie ustawowym zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. Z treści sporządzonego przez niego środka odwoławczego wynika, że jego zdaniem postępowanie w jego sprawie nie zostało przeprowadzone prawidłowo od samego początku tj. od chwili wszczęcia postępowania przygotowawczego oraz że to nie on, ale dwaj nieustaleni mężczyźni dokonali zabójstwa P. S. . W konkluzji wniósł o uwzględnienie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie nie jest zasadne.

Podlegający rozpoznaniu w tym postępowaniu wniosek o wznowienie był już kolejną, bo ósmą inicjatywą P. W. w tym przedmiocie. Wszystkie one oparte zostały – poza nieznacznymi modyfikacjami – na podobnej argumentacji sprowadzającej się w rzeczywistości do żądania przeprowadzenia na nowo całego postępowania i przeanalizowania raz jeszcze wszystkich dowodów, jakie były zgromadzone oraz ocenione przez orzekające sądy, z uwzględnieniem okoliczności wskazywanych przez skazanego po prawomocnym zakończeniu postępowania. Ponieważ były to jednocześnie okoliczności, które Sąd Najwyższy poddawał już analizie w dotychczas prowadzonych postępowaniach wznowieniowych, w zaskarżonym postanowieniu uznano, że wniosek z tej przyczyny, a jednocześnie jako oparty na okolicznościach, które nie mieszczą się w katalogu przesłanek wznowieniowych, o których mowa w art. 540-540b k.p.k. oraz art. 542 § 2 k.p.k., jest oczywiście bezzasadny, co uprawniało do odmowy jego przyjęcia w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k.

Stwierdzenia tego P. W. we wniesionym przez siebie zażaleniu skutecznie nie podważył. Po raz kolejny odwołał się bowiem to tych samych okoliczności, które Sąd Najwyższy wielokrotnie rozważał w toku poprzednich postępowań wznowieniowych (sprawy: V KO 60/15, V KO 44/16, V Ko 6/17, V KO 67/17, V KO 5/18, V KO 50/18, V KO 78/18 i V KO 42/19). We wszystkich wydanych dotychczas orzeczeniach w sposób jednoznaczny wskazano wnioskodawcy, że nie mogą być podstawą wznowienia postępowania powoływane przez niego okoliczności, gdyż

nie stanowią one nowych faktów i dowodów w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Brak również możliwości wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., gdyż nie zapadło dotychczas jakiegokolwiek prawomocne orzeczenie stwierdzające popełnienie przestępstwa w związku z postępowaniem prowadzonym następnie przez Sąd Okręgowy w P. pod sygn. akt XVI K (...).

Powody odmowy uwzględnienia wniosku obrońcy z urzędu o wznowienie postępowania w niniejszej sprawie zostały z kolei szczegółowo omówione w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2016 r., V KO 44/16. W następnych wydawanych przez Sąd Najwyższy orzeczeniach, których podstawę stanowił art. 545 § 3 k.p.k., a które po rozpoznaniu wnoszonych przez P. W. zażaleń, były utrzymywane w mocy przez Sąd Najwyższy orzekający w składach 3 osobowych (zob. postanowienia: z dnia 25 maja 2017 r., V KO 6/17, z dnia 16 maja 2018 r., V KO 5/18, z dnia 23 sierpnia 2018 r., V KO 50/18 i z dnia 25 lipca 2019 r., V KO 31/19, a także niezaskarżone postanowienie z dnia 28 listopada 2018 r., V KO 78/18), w sposób wyczerpujący i jednoznaczny wyjaśniono skazanemu zarówno powody uznania jego wniosków za oczywiście bezzasadne, jaki i podstawę prawną wydawania tego rodzaju rozstrzygnięć wynikającą z regulacji zawartej w art. 545 § 3 k.p.k. Skazany tego stanowiska nie przyjmuje do wiadomości, co nie oznacza, że w tym miejscu należy je po raz kolejny powtarzać. Z tych powodów pozostaje więc wyłącznie odwołanie się do wymienionych wyżej i doręczonych P. W. orzeczeń, w których znajdzie odpowiedź na wszystkie podnoszone przez siebie wątpliwości.

Na zakończenie podkreślić tylko raz jeszcze należy, że każdy kolejny wniosek skazanego o wznowienie postępowania, niespełniający wymogów z art. 545 § 2 k.p.k. (sporządzony i podpisany przez ustanowionego przez skazanego obrońcę), który tak jak dotychczasowe będzie odwoływał się do tych samych okoliczności, które były już rozpoznawane – podobnie jak w niniejszej – w postępowaniu o wznowienie postępowania, spowoduje wyłącznie wydanie następnego postanowienia opartego o przepis art. 545 § 3 k.p.k., co skazany powinien sobie uzmysłwić.

Z tych powodów, a więc niezasadności zażalenia, nie znajdując jednocześnie podstaw do podważenia zaskarżonego postanowienia, które znajduje

swoją prawidłową podstawę w treści wielokrotnie powoływanego art. 545 § 3 k.p.k., należało postanowić, jak na wstępie.